בל"מ: צמ ד מיי' פ"ב מהל'

מעה"ק הלכה טו:

ק ה מיי' פי"ב מהלכות שגגות הלכה א ופי"ג

רבינו גרשום

אלא פרים דר״ח ופרים

דעצרת דחומש הפקודים דפנחס דהוו ב' פרים: ואי

אמרת מ"ט לא אמר פרים

דפסח דהוו נמי ב' משום דהויה כתיב בהו ומעכבי

דאית ביה ב' אילים דכתיב והקרבתם על הלחם וגו'.

הויה כתיב בהו יהיו עולה

לה׳ אלמא דמעכבי: הכי

קאמר לא אילים דעצרת

. יתורת כהנים מעכבי ליה

דהכי אמרינן לקמן דמשבאו

דהכי אמרינן לקמן דמשבאו
לארץ קרבו הב' של
לארץ קרבו הב' של
תורת כהנים והא' שבחומש
הפקודים. ואם (אבל) [אבד]
האיל של חומש הפקודים
על תורת כהנים ולא
של תורת כהנים ולא

אילים דתורת כהנים מעכבי לאיל דחומש הפקודים

וכן השעיר והכבשים של

, תורת כהנים שהז חובת

היום אינן מעכבי של חומש הפקודים שהן של

מוסף הפקודים שהן של מוסף ולא דחומש הפקודים מער מערכ דתורת כהנים ופרים וככשים דתורת כהנים ובמתני בהני דחומש הפקודים קאמר דלא כתב בהו הויה: דלא כתב בהו הויה: מצל) [אלא] פרים וכר.

ומתמה בעל התלמוד פרים

דחומש הפקודים אמרת במתני׳ דאפילו אהדדי לא

מעכבי שאם אבד האחד

אין מעכב את הב' והדר אוקמת מאי אילים אין

אוקמות מאי איקים אין מעכבין זה את זה דהכא והכא לא מעכבי כלומר שהב' של תורת כהנים (אינו מעכבן את הא' שלי

. זומש הפקודים ולא האחד את השני (והדר אמרת) [אבל] אינהו שני אילים

של תורת כהנים עצמן מעכבין זה את זה דהויה

מעכבין זה את זה ההויה מקמב בהו. וכי לצדרין קא מקמה לה למתני: איל אין מילי מילי קתני מתני כמה מילי מילי קתני מתני עמה מהדרינן: ומנין שמעכבין זה את זה אם היו ז' או וה את זה אם היו ז' או עולה היא דכתיב ובראשי משינית הערכינו עולה להי

חדשיכם תקריבו עולה לה׳

פרים: פרשה זו אליהו עתיד

לדורשה. כלומר שיש בה

קושיות: רב אשי אמר מאי

בימי עזרא לחנוכת הבית

בימי עודא דחנוכת הבית כדרך שהקריבו בימי משה אף הכא נמי האי פר דיחזקאל לצורך מילואים הוא לעתיד לבא ומשום הכי הוי חטאת כההוא דמשה דכתיב קח לך עגל בן ברי המשום הכי

בקר לחטאת וראש חדש

. נמי הוה: וכן תעשה נמי פר לחטאת לז' שבטים

שחטאו: שחידשו שהורו

ב"ד ואמרו שחלב מותר:

מה.

עזרא

מקריב מנחת פרים ואילים לא דמי

להכא כלל: **וכונין** שמעכבין זה את זה. פירוש כשיש להם כל הצורך

(וכי) וכה"ג דריש בספרי שהבאתי

לעיל א"נ קמ"ל כרבנן דפליגי עליה

דר"ש במתני' שיקריב פרים ולא יקנה

נסכים מאחד מהן אי נמי אם יש לו

כבשים ואין לו לתמיד של בין הערבים

מקריב כולן לשם מוסף ומיהו לקמן

(דף מט.) משמע דתמידין דיומיה

קודמין למוספין דיומיה משום דתדיר

:ומקודש ול״ע

משה. ולא דמו הני להני דשל משה

בד] עגל וכאן פר וגם מתנותיו חלוקות

כמפורש ביחוקאל (מה) אל מווות הבית

ואל ארבע פינות העזרה למזבח ועל

מזוות שער החלר הפנימית ופירש שם

רש"י שהוא פר האמור שם למעלה

בה] ש אל חקות המזבח ביום העשותו

בו] פר בן בקר לחטאת אבל שם כתיב

ולהחת מדמו ונתתה על ארבע הרנותיו

בין ועל ארבע פינות העורה בהן ועל

הגבול סביב ולריך לדחוק המקרא

שיהיו שוים ועוד לפי מה שמפרש וכן

מעשה בשבעה בחדש דאיירי בשבעה

שבטים דאייתו פר בהוראה ולריך

ליישב שיהיו אותן מתנות כאותן

הכתובין גבי פר בהוראה בויקרא

ואי אפשר ליישבו ושמא וכן תעשה

דקחמר לענין שמביח פר שנשרף ולח

לענין המתנות ודבר תימה הוא מי

דחקו להש"ם להעמיד הפסוק בו"

שבטים במן ופשיטא דקרא קאי אהא

דכתיב לעיל גבי חקות המזבח ביום

העשותו שמביאין פר בן בקר לחטאת

וביום השני שעיר עזים ופר ואיל

ואח"כ שבעת ימים תעשה שעיר

חטאת ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן

תמימים יעשו לפיכך אומר כאן וכן

כדרך שהקריבו בימי

מילואים הקריבו בימי

ל) תמימים וששת, כ) [בערוך ערך פר ג' גיר' אחרת היה לו עיין שם ותמלא נחת], ג) רש"ק גני הא דקתני היה. נ״ק, ע) אלה חוקת. נ״ק, פ) [כדאית׳ לעיל ג.], ל) [סד״ה לא אמרןן, ק) להוליא ממנה שני עשרונים סלת כמו. ל"ק,

תורה אור השלם

בָּר בָּן בָּקָר תָּמִים וְחִטאתָ אֶת הַמִּקְדְּשׁ:

יחזקאל מה יח 3. כָּל נְבֵלֶה וּטְרַפָּה מִן הָעוף וּמִן הַבְּהֵמָה לא יאבְלוּ הַכּּהֲנִים:

יחוקאל מד לא יחוקאל מד לא 4. וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְעָה בַחֹרֶשׁ מֵאִישׁ שׁנֶה וּמִפֶּתי וכפרתם את הבית:

יחזקאל מה כ .5. ואיפה לפר ואיפה לאיל יַעשֶּׁה מִנְחָה וְלַבְּבְשׁים יַעשֶּׁה מִנְחָה וְלַבְּבְשׁים בַּאֲשֶׁר תַּשִּׁיג יָדוֹ וְשֶׁמון הִין לָאֵיפָה: יחזקאל מו ז

(A) גמ' דחיל הוח אלא דעלרת: (3) שם בשבעה

מוסף רש"י

נגנז ספר יחזקאל. שיש בסופו דברים בקרבנות שסותרין דברי תורה סותרין דברי תורה. כגון נכילה וטריפה וגו' לא יאכלו וטריפה וגו' לא יאכלו הכהנים הא ישראל אוכלים. הכהנים הח ישרתו חוכנים, וכגון וכן מעשה בשבעה כחודש היכן נרמו קרבן זה כמורה גרבי שמן. להדליק (הגיגה יג.) למחור ולמזוטות. (שבת יג:).

שימה מקובצת

ש בור בוקובברונ

ק בוקוב הוא אלא בוערת: כו פר בן בקר רבוער המימים וששה כבשים ואיל ומידן שמעכבין ומנין שמעכבין ומנין מעמבין ומנין שמעכבין ואיז חימה מאי קאמר הא מכבין האין מעכבין ופרשיי דאם יש להם ב׳ נופרשיי דאם יש להם ב׳ מינא על הום ב׳ מינא על הום ב׳ בי מינא על היינות באין מעכבין היינו אין מעכבין ופרשיי דאם יש להם ב׳ בריינות באין בריינות בריינות באין בריינות בריינות באין בריינות בריינות באין בריינות באין בריינות בריינות בריינות בריינות בריינות בריינות בריינות בריינות ב

מ"ז, ד) נשבת קנב: לקמן ק פסחים לב: יומא סו: סנהדרין ל:ן, ה) שכת יג: חגיגה יג. ו) [ל"ל להס], ז) [ויקרא כג], מ) אילים דמ"כ. ל"ק, ט) אאילים. ל"ק, י) בר"ח הס"ד אח"כ ד"ה שבעה הק"ד אח"כ ד"ה שבעה כבשים. ז"ק, כ) ז"ל ואיל, (ג) שמוח מן, או מעשה פר כי כר. ז"ק, נ"א מיוש, ב' ג"א מיוש, (ג) בק"א נוסף: אלים מרובין בלא מנחחם, ב"א ידומא פר דעבודת כוכבים ואילו של אהרן

 וְבְיוֹם הַחֹדֶשׁ פַּר בֶּן בָּקֶר הְמִימִם וְשַשֶׁת בְּבְשָׁם ואַיִל הְמִימִם יִהְיוּ: יחזקאל מו ו 2. כֹּה אָמֵר אֲדֹנְי יֵי בָּרִאשׁוֹן בְּאֲחָד לַחֹנְישׁ תִּקּח

הגהות הב"ח

ברחשון בבן בחחד לחדשלו ותנח חותו

היום נטל עשר עטרות כו' והקריב

עגל בן בקר לחטאת הכא נמי הקריב

פר בר״ח: אלו שבעה שבעים. והכי

משמע וכן תעשה (ה) כג] מ)(וגבי פר)

כי היכי דכתיב לעיל מיניה תקח פר

בן בקר כן תעשה בשבעה שבטים

פר העלם דבר אם חדשו שום הוראת

איסור ואמרו חלב מותר מאיש שוגה

ששגגו על פיהם ואכלו חלב בשוגג

מביאין פר: ואע"פ שאין. בז׳

שבטים הללו רובן של ישראל ואיכא

למימר כיחידים דמו ויביא כל אחד

כבשה או שעירה אפ״ה הואיל ורוב

שבטים הם חשיבי רובא ויביאו פר:

העלם דבר. שנעלם דבר מסנהדרין

והורו שחלב מותר: עם שגנת מעשה.

שאכלו ליבור חלב שוגג על פיהם:

דבריו סוסרין דברי סורה. כגון כל

הגך דאמרי׳ לעיל דקרי לפר דר״ח

חטאת וכן אותן דלעיל: שלש מאות

גרבי שמן. לנרות להדליק בלילה

ולדרשו: וכי מדת פרים ואילים

אחת. והלא מנחת פרים שלשה

עשרונים ומנחת אלים שני עשרונים

(במדבר טו) ולא בא הכתוב אלא

להודיעך שמוטב להביא איל אחד

עם איפתו מדה הראויה לו מלהביאי:

ರ್ಗ

ל״ר יומגן וכו׳: (ג) שם בחדש אס מדעו: (ד) רש״י ד"ה לא אילים דת"כ הכאים יכו׳ על הלחם מעכבי לאיל הפקודים דמוסף דחומש הפו ואאיל קחי

פרים או ז' כבשים דאין . מקריבין זה בלא זה וגם זה . לא נהירא דהא כבר אמרנו מהדרינן ונראה דהא דקאמר ד) מילואים הקריבו בימי

אילים שנים והקרבתם על הלחם ז' כבשים ז' ואילים שנים" והנך דת"כ אלא פרים דאפי אהדדי לא מעכבי. והא דלא מוקי ליה בראש לאו נינהו הנך דחומש הפקודים ח] כדלקמן: הויה כתיב בהו. יהיו עולה

השנה ויום הכיפורים ושמיני עלרת משום דבכל חד ליכא אלא (ויקרא כג) וכל הויה עיכובא: לאסור: שו דמ"כ. הבאים בגלל שתי הלחם מד פר וחד איל והא דלא משני בפרים ואילים דעלמא כדמשני פ"ק שנאתר והקרבתם על הלחם: מעכבי לאיל דחומש הפקודים. י) הבא 🍳 דיומא (דף ז.) גבי פר דעבודת כוכבים ואילו של אהרן וקתני היה בגלל מוסף ולאו שאאיל דלחם קאי: וקפריך הש"ם יא] היכא פלגא לתנא הכי אילים דהיכא אי דהנהו 10 דאיל הוא (4) אי גבי אילים מוחמת דאילים יבן מעכבין דעצרת דתורת כהגים הויה כתיב בהו לעולם זה את זה וגבי פרים וכבשים אפילו דעצרת דתורת כהנים והכי קאמר לא אילים דהדדי לא מעכבי יג] הנך דחומש דתורת כהנים מעכבי ליה לאיל דחומש הפקודים יד] זה את זה: מילי מילי. וכדפרישנה: וביום החדש. פסוק הוא ביחוקאל: פר מה ח"ל. כלומר מין הרי כתובה בתור׳ להביא פר בראש חדש: לפי שנחמר בתורה. מין יובר"ח כבשים בני שנה שבעה (במדבר כח): ומנין שמעכבין זה את זה. אם יש להם פרים שנים או כגשים שבעה דאין יכולין להקריב זה בלא זה: **מ"ל יהיו.** וששת כבשים ואילים ^כ תמימים יהיו (יחוקאל מו): **חטאת.** בתמיה. אמאי כתיב וחטאת דמשמע מטאת הא עולה הוו פרים דר"ח כדכתיב (במדבר כח) ובראשי חדשיכם תקריבו עולה וגו': פרשה זו. דיחזקאל: אליהו עמיד לדורשה. דעד שיבא אליהו ויפרשנה לנו אין אנו יודעים יו לדורשה: רב אשי אמר. אני אפרשנה מילואים הקריבו יח] והך נבואה דיחוקאל על בית שני נתנבאה שההריבו מילואים וכי היכי יש] דההריבו מילואים ב] דמשה בשמיני דידהו דהוה ר"ח בא] כדאמרי' במס' שבת (דף פו:)

הפקודים ולא איל דחומש הפקודים מעכב להו לאילים דתורת כהנים אלא פרים דאפילו אהדדי לא מעכבי ואילים דהכא ודהכא הוא דלא מעכבי אינהו מעכבי תגא מילי מילי קתני יוביום החדש יו (תקח) פר בן בקר לתמים וששה כבשים ואיל תמימים יהיו פר יםה ת"ל לפי שנאמר בתורה פרים ומנין שאם לא מצא שנים מביא אחר ת"ל פר ששה כבשים מה ת"ל לפי שכתב בתורה שבעה ומנין "שאם לא מצא שבעה יביא ששה ת"ל ששה ומנין שאם לא מצא ששה יביא חמשה חמשה יביא ארבעה ארבעה יביא שלשה שלשה יביא שנים יואפילו אחד ת"ל ולכבשים כאשר תשיג ידו ומאחר דכתיב הכי ששה כבשים למה לי דכמה דאפשר להדורי מהדרינן ומנין יו י (לאילים שבת"כ) ישמעכבין זה את זה ת"ל יהיו יכה אמר ה' אלהים בראשון באחד לחודש תקח פר בן בקר תמים וחטאת את המקדש חטאת עולה היא א"ר יוחנן פרשה זו אליהו עתיד לדורשה רב אשי אמר ז ימילואים הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה תניא נמי הכי רבי יהודה אומר פרשה זו אליהו עתיד לדורשה אמר לו ר' יוםי מלואים הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה אמר לו י תנוח דעתך שהנחת דעתי יוכל נבלה ומרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הכהנים כהנים הוא דלא יאכלו הא ישראל אכלי א"ר יוחנן פרשה זו אליהו עתיד לדורשה רבינא אמר פושר זו אלין עותי ליח שר דב גא אבור כהנים איצטריך ליה ס"ד אמינא הואיל ואשתרי מליקה לגבייהו תשתרי נמי נבילה ומרפה קמ"ל ⁴וכן תעשה בשבעה בחודש מאיש שוגה ומפתי וכפרתם את הבית שבטים שבטים אלו אלו אמר אמר (3) שחמאו יו הואף על פי שאין רובה של קהל (י) חודש אם חדשו ואמרו חלב מותר מאיש שוגה ומפתי מלמד ישאין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה ∘אמר רב יהודה אמר רב זכור אותו האיש למוב וחנינא בן חזקיה שמו שאלמלא הוא נגנז ספר יחזקאל שהיו דבריו סותרין דברי תורה מה עשה העלה יו שלש מאות גרבי שמן וישב בעלייה ודרשו: א"ר שמעון אם היו להם פרים מרובין [וכו']: ת"ר זואיפה לפר ואיפה

מעשה בשבעה בחודש: הואיל ואישתרי מליהה. ואישתרי מליקה. אע"ג דלעיל (דף ה:) פרכינן שכן מלוותו בכך וכלאים נמי אסרינן

להו בלא קרא © מ״מ אמא לאורויי לך דלא ניטעי למילף מינה ולמאן דקאמר דאין שחיטה לעוף [מן התורה] פירשתי בחולין (דף כ.) 6:

בשבעה שבמים

השתח דריש בחדש כמו בדברים שחדשו בית דין והוא של ז' שבטים שחלב מותר ועשו על פיהם והיינו מאיש שוגה ששגגו בהוראתם ומפני שהלכו ליבור ועשו פתאום על

פיהם והא דלא כרבי יהודה (הוריות דף ה.) דבעי פר לכל שבט ונרחה דאפי׳ לר׳ יהודה ניחא דמיירי במיעוט שנט: וכי מדת פרים ואילים אחת היא. תימה דליפרוך וכי יש שם איפה ורש"י פירש ביחזקאל דאיפה קמח היה

אילים מביא להוליא סולת עשרון מן הסאה והאיפה שלש סאין והיינו ג' עשרונים לפר ואיפה לאיל ש כמו ששנינו בשתי הלחם (לקמן עו:) שני עשרונים משלש סאין ושל פרים ג' מג' סאין למדך שאם לא מצא סולת מנופה כל כך יביא משל עשרון לסאה ושמן הין ל! [לא שיקריב ההין כולו אלא] לא! שנחות היו בהין וכי האי גוונא שפרש"י בשמן יש לפרש באיפה שהיה שם איפה גדולה וקטנה ומה שמדקדק משום דנקט בכולה חד לישנא משמע שניהם שוין וכן

לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג

ב"ד ואמרו שחלב מותר: מאיש שוגה. זה שגגת מעשה. ומפחי זה העלם דבר דבעינן תרוייהו בשוגג גרבי שמן 6) צורך. היינו לצורך מנזה: וכי מדת פרים ואילים אחת הם נחמים שלשה עשרונים א) נראה דלרבינו היה לו גירסא אחרת בגמרא.

אותן הקרבנות . אותן הקרבנות ואותו הבנין על העתיד אלא אם (יזכו) [זכו] ישראל היו מקריבין אותו בימי עזרא. תו"ח: פ) שחטאו. פירוש בהוראת ב"ד דמייתי [פר] העלם דבר של צבור אע"ג שאינו רוב קהל (על) [עם] שגגת מעשה שאכלו חלב ע"פ אחון הקרבנות אחות הבין על העדר את אם ליהון נוכון ישראל היה מקריבין אותו ביסי עזרא. חורים, שיחש ביחר מהיה ביד רטייה (ופן הדעם דבר את אם לורכון (עד) עשר את היה מקריבין אותו ביסי עזרא. חורים, שם שחשה שהצלו העד היה אריבין יחיד שתאם ביו או בבישר ביחר את האת אומן המקרים ברופשר של א עלים היהיב: ין הדות מנוקף: אף היכי שלנת למוני חיבות שלנה ללות למוני חיבות שלנה למוני חיבות המקרים ביחר בהוא ודהמה החיבות המקרים הוא דלא מעכבי החיבות היהיבין הייד שתאם ההקרים ביו ביחר ביחר המיד החיבות המקרים הוא דלא מעכבי הואיל ולא בתוכי ביחר ביחר המיד החיבות המקרים הוא דלא מעכבי הואיל המקרים ביו ביחר מיד החיבות המקרים הוא להמקרים הוא המקרים הוא להמקרים ביו ביחר המיד החיבות המקרים הוא להמקרים ביו ביו של המקרים ביו ביו שלו המקרים ביו ביו שלו המקרים ביו של הוא מור ביו שלו המקרים ביו שלו המקרים הוא מהוא להיד המקרים ביו ביו של הוא מיד ביו שה המקרים היים וריבות ביו של המקרים האלו היקרים המקרים המקר

ידו ושמן הין לאיפה א"ר שמעון וכי מדת ידו ושמן הין לאיפה א"ר שמעון וכי מדת פרים ואילים אחת היא אלא שאם היו להם פרים מרובין ולא היו

ינסכים יביאו פר אחד ונסכיו ואל יקרבו כולן בלא נסכים ואם היו להם